

Soča" izhaja vsak petek in veli Po pošti prejema ali v Gorici na dobi Posiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „policah“ se plačuje za navadno tistopso vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „
Za večje širke po prostoru

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 3 kr. v tolikarnicah na Starem trgu in v Nanski ulici in v prodajalnici G. Likarja v Semeniških ulicah št. 10.

Dopisi naj se pošljejo uredništvu, tiskovnici pa opravištvu „Soča“, Via Mercato 12, II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankirajo. — Dolavcem in drugim neprijetnim se nastojatna milost, ako se oglasijo pri opravištvu.

Naši nasprotniki.

Omenjali smo že v svojem listu neko zadevico z gospodom L. v S., kjer so mu neznani neporedneži dali razumeti na nek sicer obžalovanja vreden način, da ni prišubljjen slovenskemu prebivalstvu in da poslednje ne vidi rada v svoji sredi mōž, ki niso prijatelji našega naroda in jezika. Opomnili smo pa tudi da je g. L. sam kriv, če ni prišubljjen ljudstvu, med katerim živi. Ako bi živel v kakli bližnji furlanski vasi kak Slovener, kakršen Italijan je gosp. L. v našem S., potem res ne vemo, kakō bi se gūdilo našemu Sloveneru in kak krik in vik bi se porodil v nerazumevanju italijanekemu Izraelu. Vsekakor pa smo mi obžalovali, da smo dali nasprotnikom vsaj dozdevno osnovan povod za neutemeljene napade, kajti naši nasprotniki skrbno iščejo priložnosti, da bi nam škodovali.

Kakō pa naši nasprotniki hitro uporabijo vsako dozdevno krivičico, ki bi se utegnila dogoditi komu iz njihove srede, da potem napadajo naše krotko ljudstvo ter sumničijo slovenske rodoljube, dokazali so nam tudi pri tej priložnosti mnogi izvajajoči, obrokajoči in bojeviti članki v nasprotnih časnikih. Celō v puljeki „Giovane pensiero“ pisali so goriški prijatelji naši o tem „znamenitem“ dogodku, tukajšnji „Corriere“ pa je ta dopis ponatisnil z radostnim odobravanjem. Ker nas pa dopisnik izživlje na odgovor, nočemo mu ga ostati dolžni. Predno mu pa odgovorimo prav na kratko, podamo naj nekoliko odlomkov iz omenjanega dopisa, da bodo naši čitatelji videli, kakō lepō znajo pisati naši nasprotniki za slogo med slovenskim narodom in — Goričani.

Najpoprej govori nekako zaničljivo o našem priprostem ljudstvu, češ, da nima svoje volje in zavestnosti ter da vse to storazuje na škodo vsečanom le nekateri slovenski kričači. Pripoveduje celo svojim lehkovernim čitateljem, da so odlični Slovenci naše dežele, zlasti pa okolice, bolj nejevoljni od naših lahničev ter želē, da bi bilo vsu mu temu vendar že enkrat konec (Namreč, da bi Corrierovec srečala pamet in da bi spoznali, da Slovenci prav lahko živimo brez njih; če pa tudi oni zamorejo živeti brez Slo-

vencev — to je drugo vprašanje). Potem pa lamentuje:

„Zares, med Goričani in pametnimi in praviloljubnimi okoličani ni bilo nikoli nasprotov, pač pa je v prejšnjih letih vladala med obojimi zaupnost v kupčijskih zadevah, prijateljstvo in celō sorodstvo. Ob določenih dnevih hojevali so Goričani (kateri? Gospodom pri „Corr.“ je Goričan isto kar Italijan. Ne boš Jaka!) v Resbe, Sempas, Solkan, Štandrež, itd., kjer so praznovali svečane „šagre“. Obiskovale so te vasi po cele družbe k nogam ali v kočijah, bile so dobro došle in pogoščene; ko so se pa na večer srčno poslavljali, vračati se je vsakdo domov vesel in zadovoljen, da je preživel takō lep dan v prijazni okoličanski vasi.

O drugih prilikah pa so bili pogoščevalci gostje, katere so Goričani sprejemali s popolnim spoštovanjem; iz Gorice pa so se vračali domov, kakor iz prijateljskega in gostoljubnega mesta.

Danes pa vsoga tega ni več: harmonija, sloge in dobrohotnost ni več. Pravičala je nezauptnost, sovraštvo, preziranje, ... prišagnana baklja osloga gorl če dalje bolj, če dalje žalostnejše.

Kdo je kriv? Odgovorite nam brez lažij vi agitatorji in šušvalci slovenski v naši okolici?

Kdo je kriv, odgovorite nam vi ustanovitlji šitalnic, prirejaleci taborjev, oznanjevalci rutčine ali vsaj panslavizma?

Kdo je kriv, vi pisanjaji „Soče“, „Edinosti“, „Naše Sloge“, „Il Diritto Croato“ — in enakih?

Toda tudi med protoarčnim narodom okolice je žakelj bridkosti že prepolu in ne bode več dolgo, ko bodo someščani znali ločiti dobro od slabega, dobro zrno od ljuške in takrat gorjē vama, o apostoli sovraštva in nesloge!

„V' aspetta la fine dello scorpione!“

Takō snajo pisati za mir in slogo naši goriški „prijatelji“. Samō da sta tej gospōdi mir in sloga jako slabo jasna pojma. Nazaj si želi tistih zlatih časov, ko se Slovener če ni mnogo zavalal svoje narodnosti in veljave, katoro imā v deželi in — Gorici. Nazaj si želi časov, ko je Slovener nosil svoj denar k Paternoliju ali Fizu ravno takō mirnodušno, ka-

kor ga mesi danes k Likarju ali Kavčiču ter sploh ni ločil svojih prijateljev od narodnih nasprotnikov.

Zares, danes se je v tem pogledu spremeniło že mnogo in naša lōde skrb, da bode še v marčidm nekaj drugače. In v to svrhu nam je najupljalnejši in najmogočnejši sobojevalk „Corriere“ sam, ki s svojo prezirljivostjo vsrka, kar je narodu slovenskemu najbolj milo in drago in s svojo izvajajočo in obrokajočo pisavo odpira narodu našemu oči, da bode zares znal ločiti dobro slovensko zrno od pošeljive lahonske ljuške. Hvala bodi Bogu, da se danes Slovener zares če dalje bolj zaveda svoje narodnosti in da hoče biti na svoji zemlji prost gospōd in ne sluga samovolji prevzetnega in prezirajočega soseda. Zaveda se če dalje bolj svojih pravic in vsklikovati se hoče v polni meri ustavnega življenja. Če pa to ni po volji „Corr.“ in liberalni njegovi stranki, še nam ne privoščl narodnega ravickā in boljše bodočnosti, ker bi s tem potisnili agresivni italijanski živelj v naravne meje in če krojimo pošeljivost po topli slovenski okolici našim goriškim nasprotnikom, poteta je nam to najbolj dokaz, da kotakamo po prvi poti v boljše bodočnost. Ne bodemo se brigali za vaše zvijačne in do skrajnosti smešne trditve, da so sedanjim neznosnim narodnostnim razmeram v našem mestu in deloma na celoti krivi ustanovitlji šitalnic, prirejaleci taborjev ali pisateljji in izdajateljji „Soče“, „Edinosti“ itd. Vsi ti so storili svojo sveto narodno dolžnost. Oj dā, trinejamo, da bi vi danes od veselja poskakovali, ako bi slovenski rodoljubi ne bili ustanovili nobene šitalnice, ne priredili nobenega taborja (Ti so še danes potrebni!), ali če bi „Soča“, „Edinost“, „Naša Sloge“ ne bila zagledala belega dne; to bi vi danes v motai vodi slovenske narodne zapanosti lovili težke — zlate ribe. Toda vse to se ni zgodilo, opolzke zlate ribe vama še deloma utekajo izpod slovančrskih protov — zato pretakate bridke solze na pratečih razvalinah izključnega italijanskega gospodarstva v deželi naši! Ali še le začeli ste — studenece solz vama posušl Slovener, ako bode složno deloval po krasnem načelu, za nasprotnike naše pa kaj radikalnem zdravlilu: Svoji k svojim!

Vi zamorete svobodno hoditi tudi danes v oko-

LISTEK.

O ZNAČAJU.

Spisal dr. Franc Oblak.

Resnica sama na sebi je le ena. To dejstvo pa ne izključuje, da se resnica javi na več načinov, kakor je neizmerno zaved, ki se v resnici morejo osvetliti, in če še človek zavē resnice, je prišel do spoznanja. Kadar pa se to zgodi, je človekova dolžnost, da po svoje dela na to, da pride resnica do dejanske veljave. Ker je resnica nespremenljiva in je spremenljiv le način, po katerem kdo dela v njenem smislu, in je ta način njemu poseben, se tu more govoriti o človekovi posebnosti (glede mišljenja) in kadar se ta posebnost pri svojem javljenju sploh strinja z obče veljavimi načeli človeškega delovanja, se ona imenuje dober značaj in tedaj, kadar se ne strinja s temi načeli se imenuje slab značaj; tedaj pa, kadar človek spozaava resnico, a dela brez razuma in pameti zdaj v zmislu resnice zdaj proti njej in morebiti po različnih nasprotujočih si potih, imenuje se taka lastnost naravnost kot neznačajnost. Kdor proti spoznani resnici dela, je vsekako neznačajen; kdor v zmislu resnice dela, a hodi po različnih, nasprotujočih si potih, nikakor še ni neznačajen, vendar pa je pri delu nedosleden, včasih tudi nepreviden ter škoduje samemu sebi, pa včasih tu li njemu, ki se tako nedoslednosti hoče poslužiti na lasten dobiček, a kar je najzdatnejše, škoduje stvari, kateri tak zviijačar želi največji vseh. 1)

1) Najnovejše dogodbe v Trstu in v Gorici to prav jasno in krepkō osvotljjujejo; molčati hočem o Istri, svoji domovini.

Ta zadnja lastnost protislovja se največkrat rabi v prilitki, koje namre bi imeli biti, a dejansko niso vselej poštoni (izjemljen slučaj samobrana, kjer je prokleta sredstvo nepoštenosti včasih neobhodno potrebno), a ta lastnost sploh ne dopušča, da se z absolutno nezmožljivostjo oceni značajnost ali neznačajnost kako osebe. Tu je treba previdnim, prav previdnim biti, kajti neprav in jako krivično je, če se komu očita, da je neznačajen, ko morebiti je vzor značajnosti. Vid ez ni resnica.

Značajnost je v sebi neprameuljiva, a na svunaj se kaže v več oblikah, kakor sploh je raznovrstna narava; iz teh oblik se ona ne daja vsakemu in vsakokrat spoznati; treba je včasih jako previdnih razločil, vsled katerih se neovrgljivo spozna, koliko te lastnosti dišijo človeka. Ta razločila bi moral vsak poznati, kdor se prodrzne soditi biti glede tako zmedenega vprašanja o značaju kakoga sočloveka. Najboljši poznatelj človeškega bitja, Kristus sam, svarti pred lahkomiselnim ocenjanjem sočloveka, napr. z drastičnimi izgledi o pezdinji in brunu in s svetom, naj ta, kdor se čuti nekrivog, vrže prvi kamen na krivega. Menim pa, da v obče se more značajnost zanikavati tistemu, ki je pohiopen po časti in bogastvu; bogatemu božji začetnik in učitelj naše vere skoraj otreka involičanje, ali vsaj z lahkoto doseči ga češ, da prej pride kamela skozi sivankino tcho (mala stranska vrata pri hišah v Jeruzalemu), kot pride bogatin v nebeško kraljestvo. V tem kraljestvu ne more nikakor biti prostora za neznačajneže.

Ker sem že pri tem in me stvar sama vodi, menim, da smēm reči o osebah, katerih značaj drugače ni poznan, naj se nikdo ne prenaqli soditi o njihovem značaju in rečem s Kristusom: „Na nji- h ovem saču jih boste spoznali“. To iz-

ključuje, da bi se previsoko cenil ta, kdor se hlini in je hinavec ter je podoban volku v ovčji koži, ali pa na zvonaj pobeljenemu grobu. Sicer pa je tudi mogoče, da se kdo začasno (rečem začasno) ogibati vsakemu vidnemu delu; in nekteri znajo skrbno prikrivati vsako svoje delo in svoje pravo mišljenje, ker se morebiti boje, da bi se bili po nepotrebnem moteni; nabirajo se pa tudi drugi, kateri po krčasnko skrivajo levici, kar dela desnice, morebiti tudi iz bojazni prevelike previdnosti, da bi hudobneži ne imeli poyoda imenovati jih hinavce. Tudi zadržatveno stanje je treba v poštev jemati, in nespametno, surovo ter krivično je drev izsekati, ki morebiti na skrivnem doprinaša hud ali pa ga doprinese.

Pri ljudeh, ki se odtgujejo vidnim znakom njih pravega mišljenja, bodisi to mišljenje dobro ali slabo (in to poraja hud in slab značaj, ne pa tudi neznačajnosti), daja narava oči najlepšo priložnost, da se prav spoznajo. V nesreči spoznaš dobrega od slabega prijatelja, blago ali pokvarjeno dušo nesrečnika, ki se z vva in kaže najbolj skrite njegove dušne lastnosti med tem ko mehko položanje srečnemu lahko dela, da si vsaj kratko vidnežim se srebrnom, blagom ali prijaznim obrazom kupi ime in imenitnost značajnega moža. V nesreči se kaže kakovost človeškega značaja (trma s značajem nima nič opraviti, če tudi mu je včasih morebiti po polu-sesti); značaj nima potrebe ustiti se v varnem zavetju s pesnikovimi besedami: Etar fractus illabatur orbis, impavidum ierient ruinae. (Če tudi se svet razdrobiljen podra, mi bojo kosci nevstrašenega zadržali).

lice je... in nihče vam ne skrivaj... nihče ne razmišlja s besedno narodnostjo vaše, ako ne postane, mirno in spodobno obnašate, kajti ljudstvo naše je krotko, mirno, gostoljubno in navajeno je celo posirati marškatke skoleče izvajanje. Kakó pa vi povračate to gostoljubnost in mirno ljubeznost Slovencev takej v glavnem mestu deželne? Kakó sprejemate slovenske deželane takrat, kadar pridejo v svoje glavno mesto, ne da bi vam našli le svoj decar, ampak če se hoté nekoliko povesečiti po svoje? Kar bi bilo Slovence dovoljeno v Rimu in Milanu, to mu vi ne vse med zabranjate v glavnem mestu dežele, ki je v veliki večini — slovenska.

Da, bili so v tem pogledu marsi boljji časi. Posledaj misli kolega „Corriere“! K. 1875. imelo je povsok društvo „Slavce“ v mestnem gledališču koncert, pri katerem je bilo obilo 200 pevcev, sveder pa pevski obod pod „Concorde“. Takrat ni bilo to nič čudnega, nič nenavadnega; v štipendičnem odhodu je bil celo neki Fita, a pevce nek Seppenhofner. — In Janca? Da bi se tako slovensko društvo predrušilo le pomisliti na mestno gledališče, to bi nastal krik in vik za nedotakljivost in neodmestnost italijanske Gorice, — ki je to pe ime n a in prebivalstvu — ali ne? V kakolnem taboru so danes razni Fiti in Seppenhofnerji? Kdo je zakrivil ta preobrat z vodnim ščavanjem in sramotanjem, ali veš te brate „Corriere“? In ko je pred leti hotelo slovensko društvo razvoliti svoje zastave, kdo je toli podlo hujkal pr. a. bogoslovljenja, proti našemu narodu in našim narodnim volitjem, kdo je kaili nek v pravem pomenu te besede? Kaj se je vrtilo pa letos, ko se nam je Slovence po mnogih letih posrečilo skromno slaviti slavnost blagoslovljenja zastave, to je že vsem živo v spominu. Kdo je torej kriv današnjih žalostnih razmer? Odgovor prepisujemo svojim čitateljem.

Nadejamo se pa, da vsi slovenski razumniki na deželi storijo svojo narodno dolžnost, da nas v boju proti goriki nasprotnikom ne pusté nikoli osamljene in da naše ljudstvo zjedini k vstrajnemu in slovesnemu delovanju v ravno tako dobro organizovano celoto, kakorina se nam ob vsaki priložnosti kaže pri naših nasprotnikih. Potem bomo zamogli svečano vrniti „Corrierovca“ nam v obraz voženo grodnjo:

„A voi aspetta la fine dello scorpione!“

Dopis.

Iz hrbov. — (Izv. dop.) Tolminsko glavarstvo ima tri sodnijske okraje; od teh šteje tolminski sodnijski okraj 21882, cerkljanski sodnijski okraj 8630 in bolški sodnijski okraj 5946 duš. Gorški prebivalci imajo veliko opravila s tolminskim glavarstvom. Da se prihrani tem prebivalcem čas, poti in denar, bilo bi celo umestno, da bi imel g. glavar ali njegov namestnik vsak mesec vsaj eden uradni dan v Bolcu in eden uradni dan v Cirknem. To zankazuje tudi instrukcija za politične oblasti od 14. aprila 1850. V drugih kronovinah, na pr. na Kraujakom ima okrajni glavar vsak mesec v vsakem sodnijskem okraju vsaj po eden uradni dan in če se pokaže potreba, tudi v večih trgih, kjer ni sedež sodišča. — Prejšnji naš glavar ni izpolnjeval te instrukcije; morda za to

ne, ker ni imel poseboj odkazanega plačila v to lepo vrhu. Če pomislimo, da bi veljali ti uradni dnevi na leto k večjemu 400 gl., potem smemo od vlade zahtevati, da plača ta znesek glavarju, ker dobički od teh uradnih dnevov, bi bili jako izdatni. Na tak uradni dan bi prišli župani ali njih namestniki in bi dobili na svoja vprašanja, ki se tičejo obrbovanja občinskih stvari, dobra namena pojasnila; s tem bi odpadle dolgotrajne pisarije, ki so velikokrat mačho za župana in glavarja. Na tak način prihranila si župan in glavar veliko dela, ker živa beseda bolj u-gaja, kot mrtva črka. — Ker nimamo teh uradnih dnevov, napreduje pogostoma naši župani svoje kmetičke, da dobé v Tolminu svet, — a to poti in ti sveti so dragi in plačati jih mora naš ubogi kmet, — ali pa izročé delo zakotnim pisarjem, ki pogosto kvac delajo občini in vladi. Na tak uradni dan bi prihajali kmetje, rokodelci in trgovci in bi se napravljali njih prošnjah in pritožbah v vojaških, obrtnijskih, šolskih, godnih in drugih gospodarskih zadevah zapiseniki. — Pri takih uradnih dnevih bi se vršile tudi kazenske obravnave zaradi prestopka obrtnijskih, godnih, lovskih in drugih postav. — Pri tej priliki si zamore ogledati g. glavar ali so v dobrom stanu ceste in šole, če imajo svoj šolski vrt, če imajo dobro urejeno šolsko knjižnico in če je šolsko obiskovanje redno. — K takemu uradnemu dnevju zamore poklicati g. glavar učitelja ali župana, da mu to pové, kar za dobro spozná. — pri tej priložnosti zamorejo novo izvoljeni župani položiti prisego v glavarjeve roke. — Na ta dan zamore se vršiti tudi obravnava (komisije) zaradi naprave novih mlinov, žag in vodovodov ali zaradi spremembe kulture na pr. gozda v travnik ali njivo; — ob takih priobkah ima g. glavar priložnost spoznavati ljudi in krajevno razmere v kmetijskem in obrtnijsko-kupčijem oziru, saj mora pogosto podajati svoja objektivna poročila in navete, ko se oddajajo javne službe in ko se podeljujejo deželne in državne podpore za zboljšanje kmetijstva in obrtnije. —

En del naših gor je vsled svoje strasti do tožb popolnoma uničen; varujmo našega kmeta pravd, ker bolje je medla poravnava, kot najmastnejša razsodba. Pogosto se naše občine zaradi 100 in še mnogo manj oralov planinskih pašnikov, ki niso 500 f. v redni, leta in leta prodajo; advokati, sodniki, zvezenci in pride se vedno za nogah, da pregledujejo na licu mesta — nič vredno skalovje. Take pravde nalagajo občinarjem velike doklade in rede strasti med sosedi. Premisljemo govornjena glavarjeva beseda na uradnem dnevu zamore celo pravdo zadušiti že v kulu in obvarovati občine ogromnih stroškov za nič. Vse to in še veliko drugega se da doseči na uradnih dnevih.

Novodošli gospod glavar! upeljajte nam uradne dneve v Bolcu in Cerknem in če spoznate za potrebno tudi v Kobaridu; bolite nam pravični v narodnem oziru, stojte možato nad strankami, bodite nam vsem enako naklonjeni, odpravite prilizovalce, kojih je zdaj mnogo preveč in ki nam uničujejo naš pravni in etični čut, — mi vidimo, da se možto vidno zgublja! — bodite nam vzorni v delu, ker dela je obilno, vodite nas k vsemu dobremu in prepričani bodite, da vam bomo za Vaša dela hvaležni in pridobite si vsa naša poštena slovenska arca, ki znajo ceniti in ljubiti take može.

nas je okoli 300 oseb I., II. in III. reda do Aleksandrije pripeljal. Se vè, skoraj 10 pedé je bil sedaj bolj iz vode videti od poprej, ko je bil natlačen. Ettore je 307 pedé dolg, 33 širok in 26 globok. Mož soparja je za 272 konj. Nese na svojem hrbtu in v svojih prostorih do 1241 ton (1 tona = 1000 kg.) t. j. 12410 kvintalov. Za postrežbo ima 40 oseb. Med temi je en načelnik (komandant), dva kapitana, dva častnika, tri mašinisti, pet kurilcev in dva matroza.

Sob I. reda je za 50 oseb; II. za 30, III. morajo na krvu bivati. Saj nisi prezrl celo vrsto otokov, ki se eden pred drugim odlikujejo zaradi svoje rodovitnosti in delavnosti prebivalcev. Pa še je otok zanimiv in sloviti, ne toliko zaradi svojih žlahtnih pozemeljskih pridelkov, ampak veliko imenitnejši je otok Kandija ali Kreta, kjer je bil sv. Ap. Pavel prežgal luč sv. Evangelija, kjer je on križansko občino ustanovil ter jej Tita v škofa posvetil. Vše za deželno deželo, ktere je se mala Azija pravi. Vše se znaš orijentovati po Aleksandriji, obiskal si vše lepo cerkev sv. Katarina Aleksandrijske katero je trinog zapovedal obglaviti. Ček, na katerega je svečenica glavo položila, da bi jo nečloveštvo odeskalo in kate-rej je Bog venec svetosti postavil, imajo Armenci v svojej cerkvi.

Se si hočemo Aleksandrijo tudi v zgodovinskem in gospodarskem pogledu ogledati in ker nam je 3 dni počivati, bomo se za en dan saj v „Kairo“ podali, v to glavno, prav zanimivo, orijentalako in tudi originalno afrikanako mesto, z vsemi svojimi posebnostmi. (Dalje.)

Politični razgled.

Cesar je došel 7. t. m. iz Išla na Dunaj. Uplivni listi trdè, da so v avdienci 26. pr. m. z grofom Taaffejem in poljedelskim ministrom, Falkenhaynom razpravljali tudi o imenovanju deželnega namestnika v Trstu in deželnega glavarja za Istro. Iz teh dveh imenovanj bomo zamogli določno soditi, kak veter veje v najviših krogih. Sicer pa smo Slovani že navajeni trpeti in iznenaditi nas more le kaka posebno prijetna novica. — Dne 11. t. m. pa odpotuje cesar po severo-zapadni železnici čez Draždane v Berlinu, kjer ostane pet dnij. Na izrecno cesarjevo željo opusté v Berlinu vsak zunanji bliše, ki je navaden ob takih priložnostih. Ta sestanek avstrijskega in nemškega cesarja bode imel gotovo važne nasledke. Dal Bog, da bi bili nasledki dobri, ali vsaj strpljivi tudi za avstrijske Slovence, 17. t. m. pa se cesar zopet porvrne v Iśl.

Za deželnega glavarja na Českem imenoval je cesar kneza Lobkovica, ki je že ckrat poprej bil na tem častnem sedežu. S tem imenovanjem hoče vlada doseči, da bi Nemci zopet ustopili v deželni zbor, katerega so bili zapustili, kajti Nemci so navajeni le gospodovati; ker so pa Nemci na Českem v manjšini, zató ostajajo nemški poslanci raje doma ter čakajo svojega mesijo, ki bi jim na kateri koli način pripomogel do prejšnje oblasti in veljave.

Mons. J. dr. Flapp, škof poreško-puljski, je najnovejši kandidat za deželnega glavarja istrskega. „Politik“ meni, da hoče Taaffe vsaj deloma ustreči Slovanom s tem imenovanjem, po dragi strani pa ne vé nič dobrega povedati o tem najnovejšem kandidatu. Lahonski listi z našim „Corr.“ vred ga sicer močno hvalijo, češ, da je kot škof vedno vršil svojo dolžnost — za dež. glavarja ga pa vendar le ne marajo. Kakó vrši svojo dolžnost nasproti slovanski duhovščini, zaradi česar ga lahonski listi kujejo v zvezde, to vesta povedati v vsaki števil. „Naša Sloga“ in „Il Diritto Croato“, kar mu pri nas ne more pridobiti ne zaupanja in ne odkritosrčnega spoštovanja. Zadnji list, katerega izdaja duhovnik in uzorni istrski rodoljub, bil je zaradi njega konfiskovan, pa vendar ga je 40. št. še vedno polna. Tam čitamo med drugim: „Mons. Flapp je znan kot nasprotnik Slovanov. Takega se nam kaže na cerkvenem in takega bi se nam gotovo kazal tudi na političnem polju.“ Iz izjav teh listov spoznamo, da bi vlada s tem imenovanjem prav nič ne vstregla istrskim Slovanom.

Novoizvoljeni deželni poslanec c. k. okr. glavar v Pazinu, Simčič, je odložil svoj mandat. To je najnovejša novica, ki gotovo neprijetno zadene vse Slovence, zlasti ubogo slovensko ljudstvo v Istri. Najpoprej so istrski Lahoni pokorili dva narodna duhovnika, ker sta volila glavarja Simčiča, a temu so toliko nagajali, da se je poslanstvu odpovedal.

Na Ogerskem je zdaj bivši ustajnik Lajoš Kossuth na dnevnem redu. Madjarji se pripravljajo z jako šumnimi demonstracijami, da bodo slavili 25. t. m. njegov god. S takimi veleizdajskimi izjavami in slavnostimi hotè izpodbiti stol ministerskemu predsedniku Tiszi. Če Tisza molči k takim demonstracijam, potem je res bolje, če bi se umaknil drugemu možu. — Preteklega meseca šlo je okoli 800 Madjarjev s 70 poslanci na čelu čez Turin (kjer biva izgnanec, starček Kossuth) v Pariz. Kakor nanašajo italijanski listi, govorili so v Turinu ostre protiavstrijske govore, v Parizu so pa slavili Carnota in republiko. Madjarjem je vse dovoljeno.

Kar ni bilo dovoljeno češkemu „Sokolu“, to so smeli storiti nemški „turnarji.“ Šli so namreč korporativno izven države k zvezi nemških „turnarjev“ v Monakovo, kjer so bili jako oduševljeni sprejeti. Celó princ Ljudevit jih je posebej ogovoril in priporočal, da naj se zvesto držé nemške misli. Dobro! isto veljaj za nas! Držimo se zvesto slovenske,

LISTEK.

ČRTICE S POTOVANJA v Sveto deželo.

(Dalje.)

Znajdemo se sedaj v velikem, nekđaj tako slavnem Egiptovskem mestu Aleksandriji. Vše iz parobroda smo v gledali delo palače sidano po nekem posebnem umetnem slogu. Le nekte dneve v letu stannjo podkralj v listem krasnem in svetlem poslopju, ki daje krasen pogled posebno od morake strani. Se mnogo drugih poslopj, ki se po volji kralja rahajo, vse drugo pa je popolnoma zapuščeno in zanemarjeno. Živa duša ne sme v istih bivati. Po nekđajnem lepoticju, po občirnih vrtih se neki pasejo ovce, ki se od naših razločujejo, da imajo dvakrat daljša ušesa. Tudi njih rop je čudne debelosti, ki daje prav adano in okusno mast. Nekaj korakov od zapuščenega poslopja na goli zemlji, kuhalni vročini, brez strehe in brez drevesne sence s malo cunjami zagrnjenim taboriščem se preubogi Beduini in drugi Arabci s svojimi družinami kuhajo in stradajo, ako časa ne laborirajo, ali pa če se jim povreči, da komu butaro slajšajo in odnesejo, da se prežive. Tudi se jim zdi, da smejo popotnikom življenje ekrajšati ali celo vničiti, da le sami sebe preskrbé. Kraljevo poslopje vendar le prazno stoji, ki bi revščini vsaj podstrežje brezplačno podati zamoglo.

Se od daleč smo ntegnili videti parobrod, ki

slovanske in konečno pa še avstrijske misli in obsojajmo vsako umešavanje tajih princev v notranje zadeve naše grzave.

Domače in razne vesti.

„Otročarije“ ali demonstracije? Naša „patrijotična“ mestna godba igrala je preteklega tedna zvečer pri Dreherju. Po nekaterih „italijansko-patrijotičnih“ komadih bi si bili gospodje Italijani kmalu roke razploskali in naša slavna godba je vsak tak komad ponavljala z očitno zadovoljnostjo. Toda ta slavna „patrijotična“ mestna godba morala je po določenem programu igrati tudi nekaj neitalijanskih komadov. Medtem ko je ostalo občinstvo ploskalo in zahtevalo, da godba iste komade ponovi, kakor je poprej strogo italijanske, ostali so naši goriški patrijoti mirni s rokami v žepih, gospod kapelnik pa se je obrnil v stran, mirno prižgal smodko in ni se brigal za ploskanje navzočega avstrijsko mislečega občinstva. Nekoj čk. častniki so se pritožili zaradi te očitne demonstracije pri gospodarju, ki je koj terjal od kapelnika, da naj nepristranski vstrela željam vsega navzočega občinstva. Kapelnik se pa ni dal pregovoriti. Na to je gospodar Dreherjeve restavracije izjavil, da ne pokliče nikoli več mestne godbe. —

Toda to še ni vse. V soboto zvečer svirala je pri Dreherju vojaška godba iz Trsta. Kaj se umislijo naši „patrijoti“? Mestna godba je igrala na Travniku do devete ure, kar ni bilo nikoli v navadi. Tudi sobota ni bila določena za godbo na Travniku. Pripovedujejo celo po mestu, da bude mestna godba vedno igrala na Travniku, kedar bude pri Dreherju kak koncert. Na tak način so gospodje patrijoti mnogo škodovali Dreherju in mu hote škodovati tudi v bodoče. — Pa tudi to še ni vse. Zadnja točka programa na Travniku bila je Cartoccijeva skladba „Il vessilo del artigiano“ in koncem te točke začel so je na Travniku močen — rokopolak. Zakaj? Ta večer je imela biti slavnost Ginnastika, katero je okraj. glavarstvo prepovedalo. Svirala bi se bila tudi gornja skladba, ki je bila složena za lanske blagoslovljene zastave ital. podpornega društva — in gospodje so hoteli pokazati svojo notranjo jezo in mišljenja. Take reči se vrše v Gorici!

„Corriere“ pa n. more zadosti prehvaliti lepega večera, katerega je mestna godba izvanredno napravila mestnemu občinstvu, tako da bi se stvar dozdevala celo nedolžna. Upamo pa, da so vsi krogi razumeli, kam pes tace molli.

Kdo kali mir? „Corriere, L'indipendente, L'Estis, Giovane Pensiero — e simili, trde ob vsaki priložnosti, da so slovanski časniki in rodoljubni krivi, če ni več tistega miru, po katerem se omenjanim listom in pristajem kar slino cedē. Omenjana gospoda pa pozablja, kakó joj ni nobeno sredstvo pregrdo, da le more grditi, smešiti in zatirati slovenski živeli. Kaj mislite, gospoda, da vam bo Slovenec za vsa vsa nedela poljuboval inorebiti celo roko? Ali ni več kot naravno, da vam obrno hrbet in napoveda boj vašim robotostim? — „Corriere“ trdi v 92. št., da utegnemo (l) imeti Slovani na Primorskem sicer številno večino, toda v splošni izomiki in kulturi da smo daleč za njimi. Trdi celo, da smo v tisoč letih, od kar smo med njimi (!), napredovali toliko, kakor da smo tukaj še le tisoč dni. Stare so to fraze! Ne vemo, koga hočejo naši naprotniki slepiti z njimi. Ako je preteklost — naša, upamo, da je bodočnost — naša. Saj ni še konec sveta. Slovan gre polagoma, pa gotovo na dan! In to vam pretreza dušo, zato mahate kakor besni okoli sebe, zato pozabljate, kakó se spodobi obnašati v resnične omikani družbi in v ustavni državi. Kakó visoko omikani, uljudni in „liberalni“, so naši nasprotniki, pokazali so ob poslednjih mestnih volitvah, pokazali so s surevimi pisani, ki so jih trosili po javnih krajih, pokazali so ob blagoslovljenju slov. zastave. „Corriere“ vtegne dobiti e civilizaciji svojih pristajev malo jasnejše pojme, ako prečita naslednje pismo, pisano „nella dolce favella del si“, katero so istrski neodrešenci vtaknili v zavitek nekemu Istrianu.

Porco Croato pretel! Se tu non andara volentieri da..... noi te faremo andare e tu savra che in..... sono Italiani e non Croati e non metterlo sul foglio, oio che non la ciapa.

„Porco Croato“

Če je to tista toliko proslavljena civilizacija in avita kultura, potem hvalimo mi Slovani Bogu, da je daleč proč od nas taka kultura, katere bi se celo Calukafri aramovali.

Slovenci pozor! Kakor čujemo, hoče magistrat siliti vse tiste slovenske stariše, ki pošiljajo svoje otroke v Kronberg, da bi je ušolali še prihodnje šolsko leto v goriško šolo, ki se je zdaj sosidala ob poti proti Kostanjevici. Stariši slovenski! nikar se tega ne prestrašite! Nihče vas k temu ne more prisiliti! Po obstoječih šolskih pstavah je zadosti, če izkažete, da roci hodijo v šolo. Kje? — to je

pa vaša stvar. Neobhodno potreben bi bil otroški vrt blizu sv. Antona in pod Gradom, kjer je obilo slovenskih starišev! Pomagajmo!

Veteransko godbo priporočimo vsem tistim društvom in posamičnikom na deželi, ki iščejo godbe za svoje potrebe v Gorici. Ni se udala v celoti in niso se ndali posamičniki zapeljivim besedam in nagradam naših gorških „prijateljev“, da bi namreč godbo za blagoslovljenju slov. zastave odpovedali. Po slavnosti pa so morali nekogi godbi požirati prav grenkih očitaj in zasramovanj. — Mestna godba je gospodinj pri „Ogerski kroni“ odpovedala koncert samo zato, ker je dovolila Slovincem svoj vrt za blagoslovljene zastave. Taki so lahoni! Ali naj se Slovenci družimo z njimi? Nikoli!!

„Schulverein für Deutsche“ je miniat notranjih zadev razpustil, ker je prokorajil svoj delokrog, ki mu je odmerjen po pravih. Časniki pripovedujejo, da je zajedno konfiskovano tudi imetje, nekaj nad 20.000 gl. — Ta „Schulverein“ pa ni ono zloglasno nemško šolsko društvo, ki hoče ponemčiti naš slovenski narod na Koroskem in Štajarskem, ampak to je tisto protisemitsko šolsko društvo nemško, katero je ustanovil zloglasni Schönerer in ki je: proti židovsko, protislovensko in protivstrijsko. Zategadel smo zadovoljni mi Slovani, vsi pravi državljani in konečno še Židje, da je vendar še konec nešolskemu rovarstvu tega šolskega društva. Toda ostalo je še več šolsko društvo, splošni Schulverein, ki je s svojim kapitalom in agresivno delavnostjo zares nevarno slovenskim narodom, proti katerim obrača v prvi vrsti svojo ost. Bog daj bolje — — —

Patrijotizem naših gorških prijateljev pojasnuje nam tudi naslednja zanimiva dogodbica, katero pripovedujejo od ust do ust po mestu. Pratečenega tedna svirala je vojaška godba v hotelu „pri Pošti“. Ko je godba doigrala neke ital. komade, ploskali so naši „patrijoti“ na vsi moč, a ko je godba zasvirala Radecky - Marsch, kazali so nekogi očitno svojo nejevoljo. Hitro na to zasvirala je godba še znano patrijotično pesem „O du mein Österreich“, kar je nekjim navzočim „Goričanom“ tako presedalo, da so jeden za drugim odhajali iz vrta. Taki so! In potem se upa „Corriere“ nam metati v obraz obrkovalne fraze „predicatori del verbo russo o per lo men? p. slavista“. S tem, da obrekujejo naš narod in slovenske rodoljube, hote od sebe poditi pozornost viših krogov. No upati smemo, da se jim to ne posreči. Kdor drugim jamo koplje, sam v njo pada.

† **Ivan Kukuljevič — Sakcinski**, veliki in vsemu učenemu svetu znani Jugoslovani, izdihnil je svojo dušo 1. t. n. na svojem posvetu v Puhakovu v Zagorju v 73. l. svoje starosti. Njegovo ime je nerazdružljivo spojeno z vaim literarnim in političnim gibanjem na Hrvatskem v zadnjih 50 letih. Bil je častni člen mnogih domačih in tujih društev, predsednik „Matice Hrvatske“ in „Hrv. arheolog. društva“, itd. Nad grobom tega duševnega velikana plače ves hrvatski narod, s katerim se v žalosti in veselju verno družimo tudi Slovenci. Lahka mu bodi domača zemlja hrvatska!

Peronospora ali trtna rosa pravi uničiti vse naše vinograde. „Lani sem pridelal 20 hl, letos ne upam pridelati tretj — in še to bude slabo,“ slišali smo tožiti marsikakega kmeta. Nek župan v Brdih pa nam je trdil, da se nadeja prav dobre vinske letine, ker je že hitro od začetka začel boj proti peronospori po novem navodu, katerega je prinesla „Soča“ v priloženem „Gospodarskem Listu“. Zategadel priporočamo, da vinorejci pridno prebirajo omenjene epise in da bodoče leto poskušajo to novo sredstvo; saj ni nobene take težave. — Tudi v Istri so se dobro obnesli poskusi in „Naša Slova“ jako hvali popotnega učitelja — našega rojaka Cotiča, ki je vinorejcem obvaroval dobro letino.

Levstikov spomenik. Dne 11. avgusta t. l. odkrijejo v Spodnjih Retijah na Levstikovem domu spomenik ploščo, v Velikih Laščah pa lep, 5 1/4 metra visoh spomenik iz bliščedelega repentaborekega mramorja. Slovenski narod zna ceniti svoje narodne velikane, zna ceniti še posebej velikanske zaslugе Levstikove za razvitak naše književne slovenščine. In zategadel bodo gotovo 11. t. m. v Retijah in Velikih Laščah vsaj v duhu vsa zavedna srca slovenska. Spomniu Levstikovemu slava!

Carinska meja med Tratom in okolico je določena slovenski okolici na korist. Nameravali so namreč uvrstiti vse okolico pod mesto ter naložiti jej jednaka bremena, kakor tržaškemu mestu. Gosp. Nabergoj pa se je krepko uprl tej nakani in zahteval, da ostane okolica izločena od mesta. In to se je, hvala Bogu, zgodilo, da bude med mestom in okolico zakonito določena razlika, katero naši tržaški „prijatelji“ ne vidijo radi.

Bratski narod hrvatski zadela je zadnje dneve poleg smrti Kukuljeviča - Sakcinskega še dvojna zguba. Umarla sta namreč feldzajmajster baron Fili-

povič in kanonik Veber. Pevi je proslavil hrvatsko ime s svojo izredno hrabrostjo in bistroumnostjo v vojaškem oziru (n. pr. l. 1878 v Bosni), drugi pa na pisateljskem polju. N. v. m. p.

V Dornbergu snujejo tamošnji rodoljubi „čitalnica“, udov je upisanih že prav mnogo, tudi pravila so že sestavljena. Pokojna čitalnica dornberška je nekdaš slovela po svojem živahnem društvenem delovanju. Novi čitalnici pa voščimo daljše življenje, tako dolgo, dokler bude Dornberg na slovenskih tleh.

Veteranska podružnica v Tolminu praznuje 18. t. m. rojstni dan presvitelega cesarja s naslednjim sporedom: 1). s jutraj ob 9. uri sv. maša s paradjo; 2). popoldne ob 3. tombola na trgu. Dobitki: tombola 25 gl., cinkvina 15 gl.; lilek volja 10 kr.; 3). po tomboli ples na trgu. K obili udeležbi vabi uljudno:

Pradovoljstvo.

Evropski očenaj. Stambulov: „Ferdinand naš, ki si na bolgarskem prestolu, češeno bodi tvoje ime, pridri kraljestvo tvoje, zgodi se volja tvoja, kakor v Sofiji, tako v celih Bolgariji!“

Bolgarji: „Daj nam naš vsakdanji kruh!“

Rusi: „In ne vpljaj nas v skušnjavo!“

Avstriji: „Tomuš reši nas hudega!“

Bismarck: „Amen!“

„**Ljubljanskega Zvona**“ išli je 8. št. s jako raznovrtno, zabavno in poučno vsebino. Jako je krasna Gorazdova balada „Attila in slovenska kraljica“ opevano dejanje se vrši v dolini ob Nadli od kobaridske strani proti Čedadu: Tudi dobrozna romanopisec dr. Ivan Tavdar se je zopet oglašil in sloer s povestjo „Grajski pisar“. Pesnika Zamejskega (benčkega Slovenca) „Vdihni“ pa se kaj prijetno borb in katerih ljubka otožnost spominja na slavne Djalabijske Stanka Vraza.

Poslano.

Naj mi oprostē p. n. g. „Sočni“ čitatelji, če jim moram vkrasti s temi vratami nekaj prostora, ki bi lahko služil boljim namenom. Odločen nasprotnik sem vsakej razpravi osebni razmer po časnikih. Žal, da moram biti danes nezvest svojemu načelu, ker me je prisilil nekdo drugi, da tem potom pojasnim stvari, katere je on po svoje zasukal.

Ni res, da mi moj svak, g. Gabriel Devetak, dolžuje samo fl. 4.500, nasprotno initalbuliran sem jaz na prvem mestu za fl. 5.500. Od fl. 2.500 pristoje mi obresti že od 7. let. Vsekakor moram se pokoriti tudi jaz zakonu, ki prisojja samo 3letne obresti, ker jih nisem pravočasno iztožil, a tudi v tem slučaju dolžuje mi g. Devetak vsaj obresti od 5 let, ker tožil sem ga za isti znesek že pred dvema leti. Slučajno — ker me ni bilo doma — ostala je tožba mrtna in sodišče določi, če imam pravico terjati pet ali samo triletne obresti. Glavnica fl. 5.500 in triletne obresti — v najslabšem slučaju — dosežejo svoto fl. 6.000. — Če kak goldinar pomanjkuje do iste svote — to trošvcu osebnih zadev po časnikih jako malo pomore.

Res je, da moram jaz izplačati po oporoki pokojnega mojega očeta fl. 1000 mojej materi in sestri — a g. Devetak jih bo moral le meni vročiti.

Kar on govori od svoje protitrtjatve od fl. 2.000 — to je drugi sodil, če bo za to kaj prijel. Iz spoštljivosti do nekkih življenjskih sodnikov nočem govoriti o kakovosti te protitrtjatve, ker me nepoštenosti samega zadosti bole in jih nočem izročiti šo javnosti. G. Devetak se je pa celo v pričo drugih proti meni izrazil, da je njegov račun nepošten in da ga je le zato napravil, da svojo kožo reši, — če mu bo to pomoglo. Nepotrebna je bila torej njegova „velikodušnost“ in akra, da bi se event. kupec moje terjatve pri meni ne opekē — toliko bolj nepotrebna, ker sem jaz dotičnikom, ki so se za to interesovali, sam omenil, da se lahko obrnejo do mojega odvjetnika, oziroma do katkega drugega pravnika, ki bi jim stvar pojasnil, da bi se ne opekli.

Če bi „Soča“ samo v Kobarid dohajala, izostal bi bil prav lahko vsak odgovor, ker takajšnji nepristranski ljudje, ki stvari dobro poznajo, radi pritrldijo, da je g. Devetak samega sebe po zobeh vdaril! To pojasnilo velja torej le drugim p. n. g. čitateljem, ki mene le malo, in gospoda Devetaka „slabaje“ poznajo. Do teh obračam se v novih s prošnjo, da so mi milostni, ker sem jim za ta prostor mičnejšega berila prikratil.

Najodličnejšim štovanjem

Ivan Kranjec.

V Kobaridu, 4. avgusta 1899.

POSLANO.

Ze 5. t. m. sem dopisal „Slov. Naroda“ iz „Edinosti“ popravek na snano poslanico g. V. Gregoriča. Ker na njej omenjena lista celo do danes priobčila omenjenega popravka, naj blagovratni sprejeti slavno uredništvo v svoj list naslednje

pojasnilo:

Opozorjen na prijateljih, čital sem „Poslano“ v Slovanskem Narodu od 31/7 89. št. 174 in v „Edinosti“ od 1/8 89 št. 61, na koje sledoče odgovorjam:

Dne 4. maja t. l. sem v Vertalbenaki občinski pisarnici popravil po osem listov znanega pamfleta na velike Goricko okrajnega glavarstva, kterega bi bil rad nekemu prijatelju poslati. Pri tej priložnosti me vpraša naslednja oseba, če vem, kedo ga je akoval? Na moj zanikavni odgovor pové ona oseba, ktere bom, če bo trebalo, s polnim imenom imenoval, da je obeje oklic na volilo pred volitvami in pamflet po volitvah iz jedne iz tiste kovadece — od g. Vinkota Gregoriča. Jas sem ugovarjal, da to ni mogoče, ker g. Gregorič vendar veliko boljše piše, kakor se v pamfletu bere. Ona oseba na to odgovori: Verjamite mi, da ga je res akoval, saj mi je on sam to povedal, ko sva skupaj pila pol litra vina, kterega sem jaz plačal, ker je bil g. Vinko „senza quello“ t. j. brez denara, in mi je celo rokopis čitati dal. Jaz sem bral in s glavo majal, on pa se je kihal in rskal: „Kaj ti ne dopade“. Predstavil mi dam rokopis in rečem namiki: „Das sollst Du vor dem Fackel bewahren“, na kar je on odvrnil: „Je še tiskano“.

Na razgovor se je vrnil v nasločnosti g. župana. Konecje sem tudi še od druge strani slišal, da prihaja oni pamflet res iz roke g. Gregoriča — jaz torej tega nisem izmislil, zagradel nisem „nesramnamen in perfidan obrekovalec“.

Na zagotovilo one zanečljive osebe, da je rokopis v svojih rokah imela in čitala, moral sem verjeti, da je resnica, kar pravi, in nad resnicoljubnostjo in verodostojnostjo dotične osebe dvomiti nisem imel do sedaj varaka — toraj nisem jaz „nesramni lažnjivec“, — k večjemu je mogoče to, da sem bil nalažan.

Trešno misleči čitatelj naj zdaj sodi, ali sem smel reči: „da vem iz gotovega vira?“ Od kat pa da to vem, tega nisem nobenemu povedal, torej ni res, da sem govoril, da mi je to tiskar g. Obizzi povedal. Tiskar g. m. grof Obizzi je prišel le po slabem razumljenju vmes. O njem sem govoril, da je bil g. Vinko k njemu prinesel tiskat oklic na volilce, pa da je zahteval predplačo, ker pa g. Gregorič, ne vem iz kterega varoka, tega ni hotel storiti, je šel k Paternoli-ju.

Ako bi se bilo o g. Obizziju drugače razumelo, kar je lahko mogoče, ker se je sem ter tja govorilo, je to pomota, ktero resnici na ljubo rad tu popravim.

Na druge surovosti v Poslanem ne odgovorjam — le vpraskanje dostavim, ali je g. Vinko s tako pisavo res rešil „svojo in vsih faranov čast“, ktere se nihče dotikal ni, ker je bil to le privaten pogovor med samimi duhovniki?

V Št. Petru, dne 9. avgusta 1889.

ANTON HVALICA dekan.

Reiseidene Bastkleider n.
10.50 per Robe und bessere Qualitäten versendet post- und zollfrei das Fabrik-Depot G. Henneberg (K. u. K. Hoflieferant), K&H-cir. Muster umgehend, Briefe kosten 10 kr. Foto 1

Železnični urnik za goriško postajo.

1. Prihod iz Italije in odhod v Trst in na Dunaj:

PRIHOD: ob 4.30 zj., 9.02 zj.; — 4.57 po pol. in 7.24 zveč. — ODHOD: ob 5.— zj., 9.20 zj.; — 7.17 po pol. in 7.41 zveč.

2. Prihod iz Dunaja in Trsta in odhod v Italijo:

PRIHOD: 10.02 predp.; 11.18 predp.; — 6.46 pop.; 11.37 zveč. — ODHOD: 10.08 predp.; 11.28 predp.; — 6.59 pop.; 11.51 zveč.

!!! Za gluhe !!!

Asche'ska je bila po priprostem srodstvu svojega 23letnega oglušenja v vseh ozdravljena, je pripravljena pismono pojasniti v nobenem jeziku vsakomu brezplačno. Naslov: J. H. Riholtsom, Wien IX. Kollingasse 4.

Štev. 144 Op.

OZNANILO.

Revnateljstvo zastavljavnice (Moste di pietà) vsanovljene po grafu Thurnu v Gorici naslanja, da bo do dne 9. Septembra t. l. in naslednje, javna dražba (Kant) neredenih zastav II. četort leta 1888 t. j. tiste, ki so bile zastavljene meseca aprila, maja in junija 1888.

V Gorici, dne 3. avgusta 1889.

SAHARIN,

300 krat slajši od sladkorja, odlikovan v Londonu in Antwerpen 1885., na veliki zdravstveni razstavi v Ostendi 1888. je izdelek tvrdke

Fahlberg, List & Comp.

Westerhüsen na Labi.

Jako je važen kakor zdravilo sam za se in kakor primes za poslabenje lekarskih izdelkov, siropov, vin, likyrov, limonad, konzerv, željij (gelatin), sadnih sokov, nadomeščuje na čudežen način sladkor iz pese ter se uporablja pri izdelovanju slaščic, pri izdelovanju šampanjca, itd. itd. in odlikuje se tudi po svoji antiseptični lastnosti.

Zalogo in razprodajo za Gorico in deželo ima

ANTON ORZAN,

trgovec v Gorici.

Hitra in gotova pomoč pri želodčnih boleznih in njih nasledkih

Najboljši in najdelavniši pripomoček za vzdrževanje zdravja, za čiščenje in za čisto sokov, kakor tudi kr in za pospeševanje dobrega prebavljanja je užo povsod ohranjenje znani in priljubljeni

„dr. Rosa-e življenski balzam“.

Izdelan iz najboljših zdravilnih zelišč jako skrbno, upliva dobro pri vseh težavah v prebavljanju, vzlasti pri slabem teku, želodčnem krči, kislem vzbuhovanju, krvnem zatoku, hemoroidih itd. Vseled te sveže proizvedne delavnosti je postal le-ta balzam gotovo in utrjeno ljudsko domače zdravilo.

Velika steklenica stane 1 gld., mala 50 kr. Tisoče priznanih pisem je na razpolago.

SVARILO!

Da se izogneš prevari, opozarjam te, da je vsake steklenice dr. Rosa-e balzama, edino le poimeni pravilno prirojenega, v moder karton zavita in da ima na strani napis: „Dr. Rosa-e zdravilni balzam iz lekarne „pri črnem orlu“ B. Fragnerja, Praga 205—3, v nemščini, češčini, madjarščini in francoščini, ter da na pročelju ima natisnjeno moje zakonito zavarovano varstveno znamko.

Pravi dr. Rosa-e življenski balzam

dobi se samo v glavnej zalogi **B. FRAGNER-ja,** lekarna „pri črnem orlu“, Praga, št. 205—3.

V Gorici pri lekarjih: G. CRISTOFOLETTI, A. pl. GIRONCOLI, R. KÜRNER, J. K. PONTONI

Vse večje lekarne v Avstro-Ogerskej imajo zalogo tega življenskega balzama.

Tam se tudi dobi s tisoči zahvalnih pisem priznano:

Prške domače mazilo

zoper bulc, rane in vnetje vsake vrste.

Rabi se, če se ženam pesa vsamajo, zapirajo ali strdijo ko otroka odstavljajo; pri oteklinah vsake vrste; pri črvu v prstu in pri zasobinici; če si kdo roko ali nogo zvije; pri morskej mrvi kosti, zoper revmatične otekline, kronično unetje v kolenih, rokah in ledjih, zoper odprte rane na nogah in na vsakom delu telesa sploh, pri vnetnej oteklini.

Vse bulc, otekline in utrdine ozdravi v kratkem; če se gnoj, izvleče ven ves gnoj ter v kratkem ozdravi.

V skatijcah po 25 in 35 kr.

SVARILO!

Ker se Prško univerzalno mazilo od več strani ponareja, opozarjam, da ga je jaz pravilno izdelujem. Pristno je samo, če imajo rumene škaticice, v katerih je mazilo, naak, kako je rabiti, na ruščem papirju, tiskan v devetih jeziki, in če so ravite v svetlomoder karton, ki ima natisnjeno varstveno znamko.

Balzam za uho. Skušeno in po mnogih poskusih kot najspesaljivše sredstvo znanostno, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno že zgubljen sluh. 1 steklenica 1 gld.

C. kr. priv. zavarovalno društvo **AVSTRIJSKI „FENIX“ NA DUNAJI** vsanovljene leta 1860. z garancijsko glavnico čez 12.000.000 gld. a. v.

zavaruje proti plščilu spodobnih premij proti škodi provzročeni po požaru in streli (tudi če ni ognjena) in vsakovratna zavarovanja dovoljena, prejema tudi zavarovanja na življenje.

Škode je izplačalo društvo, od kar se je vsanovilo do 31. decembra 1888, čez 65.000.000 gold. a. v.

Glavni zastop v Gorici, Nunška ulica, hiš. št. 3.

Vinice na Dolenjskem, dne 12. jan. 1889.

Blagovolite mi poslati dvanajst steklenic Vaše esence za žejodec.

Fohvalno omenjam, da je bila raba lani poslanih 36 steklenic izvrstna. Bolniki raznih vrst so živili esenco z najboljšim vsehom. Neka bolnica je bila že za smrt bolna, vsi so mislili, da mora v malo urah umreti; toda komaj je zavčila nekoliko kapljic esence, je že okrevala in čez nekoliko ur popolnoma ozdravila — med tem, da je bila poprej več dni že skoraj na smrti postelji. Esenca se tedaj zaradi njenega izvrstnega vpliva sama najbolje priporoča.

Z odličnim spoštovanjem
JURIJ KÖNIG, župnik.

V steklenicah po 15 kr. nahaja se v vseh lekarnah v Gorici, Tolminu, Cervignanu, Gradu, Gradišči, Trzinu, v Trstu, na Štajerskem, Korolnem, Kranjskem, Hrvaškem, v Dalmaciji, Istri in na Tirolskem.

Gosp. G. Piccoli-ju, lekarnarju v Ljubljani.

Čudovite kapljice

sv. Antona Padovanskega

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besedi, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdovratnejše želodčne bolezni. Prav izvrstno vstopajo zoper hemorojde, proti boleznim na jetrih in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mesečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper bitje arec ter čistijo pokvarjeno kri. Once ne pregnajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnicah na svetu; za naročbe in pošiljave pa edino v lekarnici Cristofoletti v Gorici, v Trstu v lekarni C. Zanetti in G. B. Rovis in v lekarni Alla Madonna v Korminu. Ena steklenica stane 30 novcev.

Posilja naročeno blago dobro spravljeno in pošiljavo prosto!

Visokočastiti duhovščini

priporočam se vljudo podpisani v napravo cerkvenih posodid orodja iz čistega srebra, knežkega srebra in iz medenine najnovejše oblike, kot

menstruac, kelihov, svetilnic, svečnikov

itd. itd. po najnižji cen. Zadovoljim gotovo vsakega naročnika, bodisi da se delo prepusi mojemu ukuan bodisi da se mi je predložiti načrt.

Stare reči popravim, ter jih v ognji pozlatim in posrebrim. Če gg. naročniki naj mi blagovoté poslati iste nefrankovane.

Teodor Slabanja,

srebrar v Gorici, ulica Morelli št. 17.

Posilja naročeno blago dobro spravljeno in pošiljavo prosto!

V VSEH TRAFIKAH

NAJBOLJŠI papir za cigarete je pristni **LE HOUBLON** FRANCSEKI IZDELEK Cawley & Henry & v. Paris **SVARI SE PRED PONAREJANEM!**

Glavna zaloga za Avstro-Ogersko: OTTO KANTZ & Com, I. Stoss im Himmel, Dunaj.